

den havde fra Ministeriets Side, og i visse Maader ligger Spørgsmaalet nu ikke for, men der er ved disse Forhandlinger, der have haft stor Gjenlyd, dog muligt vaakt nogen Tvivl, om ikke Loven maatte indeholde nogen Strengthed og Uret mod enkelte af de Ulykkelige, hvorefter her er Tale. Sagen er den: Saaledes som §§ 1 og 2 foreligge, vil Loven blive bragt i Anvendelse ikke blot paa Qvinder, der skulle dømmes for Forbrydelse, begaaet efterat Loven er kommen til Existens, men ogsaa paa Qvinder, der maatte have forseet sig, før Loven emanerer, men hvis Dom først vil falde efter dette Tidspunkt; med Hensyn til disse vil, naar de dømmes til Forbedringshuusstraf, Justitsministeren have det i sin Magt at anvende Cellesystemet; og ikke blot det, men efter § 2 har Justitsministeren endvidere Bemyndigelse til at bringe Loven i Anvendelse paa Qvinder, der ikke blot allerede ere domfældte, men endog i Dieblicket bestinde sig i Fængsel og saaledes have begyndt at udstaa deres Straf. Man har meent, at dette var vigtigt, og at derved blev begaaet et Brud paa en stor og vigtig Grundsætning i Straffetspleien, at man ikke tør give strengere Love tilbagevirkende Kraft, ikke bringe strengere Straffe i Anvendelse end dem, under hvis Herredømme Forbryderen havde handlet, mod hvis Indhold han havde forbrudt sig, og som han saaledes havde kendt, da han satte sig i Opposition imod Loven. Man har meent, at ved Afsondringsystemet skabes der en ganske ny Art af Straf, og at det ikke kunde hjælpe, at man paaberaabte sig, at Navnet var det samme, at hvad enten Fangerne behandlede efter det nye eller efter det gamle System, var det dog kun Forbedringshuusfanger. Man har sagt, at gjennem den forskjellige Behandling, Fangerne underkastes, var der tilveiebragt en saa væsentlig Forskjel i Straffens Indhold og Væsen, at man maatte sige, at det var en ganske ny Art af Straf og en strengere Straf. — Meget praktisk er Sagen nu ikke, thi forsaavidt der navnlig er Spørgsmaal om at bringe Loven i Anvendelse paa Personer, der allerede ere dømt, fremgaaer det af de statistiske Oplysninger, der ledsage det følgende Lovforslag paa Dagsordenen, om Fængsler-

nes Bygning, at der ikke til den Tid, da Qvindesængslet paa Christianshavn kan ventes opført, vil være mange Individer, paa hvem § 2 i denne Lov kan bringes til Anvendelse. Imidlertid vil dog, inden Loven emanerer og Qvindesængslet er bygget, en Række nye Domfældelser finde Sted, og der vil saaledes altid være enkelte Individer, paa hvem Loven vil kunne finde Anvendelse. Det samme gjælder med Hensyn til § 1; men selv om der kun var eet Individ, hvem Loven vilde ramme, vilde det vistnok være meget beklageligt, om der skulde kunne reises begrundet Klage mod den lovgivende Magt, om det med Føie kunde siges, at her var anvendt en utilbørlig Strengthed eller vel endog Vilkaarlighed. Det er et godt gammelt Princip i Strafferetspleien, hellere at lade 10 Skyldige gaae fri end at straffe een Ukyldig, og Tanken og Anden i dette Ord gjælder ogsaa i den Række af Betragtninger, jeg har tilladt mig at anfille. Jeg skal derfor, da de Forhandlinger, der have fundet Sted, have vaakt saa megen Deeltagelse, antage det for rigtigt, at idetmindste en enkelt Stemme i Landsthinget udtaler sig derved, og da ingen Anden har gjort det, vil jeg haabe, at det høie Thing ikke vil finde det ubeskedent, at jeg gjør det. Paa en vis Maade troer jeg, at det kan siges, at det høie Landsthing allerede har udtalt sin Anskuelse om dette Spørgsmaal; thi Lovforslaget, som det foreligger, knytter sig i Ord og Indhold til Loven af 30te November 1857, og denne overlader det som bekendt til Administrationen at bringe Cellesystemet i Anvendelse paa allerede Domfældte, ja paa Forbrydere, der allerede henfaldte i Fængslerne, saavel som paa Personer, der vel havde begaaet Forbrydelsen under tidligere Loves og Forholds Herredømme, men først nu skulle dømmes. Det høie Landsthing har i 1857 ikke fundet nogenformelst Betænkelighed derved. Men skulde der dengang være begaaet Uret, er det med god Føie hittet andetsfæds, at det ikke vilde indeholde noget Forsvar for paany at begaae Uret. En Bemærkning maa det imidlertid dog være mig tilladt at gøre herved. Det kan ikke let tænkes, at i dette Thing Ulykken og de Ulykkelige skulde finde et mindre varmt Forsvar end i det andet Thing,